

1

Woensdag 4 maart in de vroege ochtend, op een hut nabij de ruïnes van Miller's House op Long Island, Bahamas*

De vroege spotvogel begon erop los te kwetteren. Dat er twee meter onder de golfplaat mensen aan het slapen waren, daar hield het beest natuurlijk geen rekening mee. De dag was met een prachtige zonsopgang begonnen en dat wilde de vogel aan iedereen verkondigen. Marijn werd er langzaam wakker van. Deze keer was het niet de schuld van een wekker of van het stromende water van een douche. Of van het aroma van koffie, die mams aan het zetten was. Hoe graag had de jongen een van zijn sandalen gepakt en die naar het beest geslingerd! Dan kon de vogel een eind verderop zijn deuntje fluiten. Maar nu snoof Marijn ook de geuren van de omgeving op. Die vertelden hem dat hij niet in zijn eigen bed lag. Zodra hij zijn ogen opendeed, kreeg hij bevestiging. De zoldering was helemaal van golfplaat. Dit kon alleen de hut van Mama Louka zijn. Hij voelde de warmte van het kleine lichaam dat in een bolletje naast hem lag. Nadat ze gisteravond eindelijk was ingeslapen, had ze voor de rest van de nacht bijna niet meer bewogen. Zelfs het gezang van de spotvogel

* Zie hoofdstuk 4, 7 en 10 van *Het monster uit de diepte*

leek geen vat op haar te krijgen.

Marijn keek naar haar en glimlachte. Ze lagen hier wel degelijk met z'n drieën. Maandenlang had hij zoiets niet voor mogelijk gehouden.

Nu hoefde hij niet meer te twifelen.

Aan de andere kant van het bolletje zag hij Talitha slapen. Haar lange, zwarte haar glom in het ochtendlicht. Wat kon het leven mooi zijn! Pas gisterenavond waren ze eindelijk op Long Island aangekomen. Voor Talitha was het meer dan acht maanden geleden dat ze een voet op het eiland had gezet. In geen jaren was ze zo lang weggebleven. Marijn was maar een goeie drie maanden afwezig geweest. Normaal zou hij nu nog op de Amazone varen. De expeditie van zijn vader* was nog niet helemaal voorbij. Maar na het avontuur in Esmeraldas** wilden hij en Talitha zo snel mogelijk naar huis terugkeren. Daar wachtte iemand op hen.

Na hun landing nabij Puerto America, waar de Alexander Snybolov, het schip van zijn vader, voor anker lag, waren ze snel doorgereisd naar de Peruviaanse junglestad Iquitos. Vandaar bracht een lijnvlucht hen via de hoofdstad Lima naar Miami in Florida. Toen ze daar gisterenmiddag aankwamen, stonden Bruce en Sandy*** hen met de auto op te wachten. Zij brachten hen naar de nabijgelegen luchthaven van Fort Lauderdale.

* Zie *Dans van de roze dolfijn*

** Zie hoofdstuk 37 van *Dans van de roze dolfijn*

*** Zie *Red de dolfijnen!* en *Dolfijnen vrij!*

De laatste schakel in de lange ketting naar huis was een vlucht aan boord van de Beechcraft Bonanza van Warren Diller. Diller, op Long Island een goeie vriend van de familie Jansen, keerde net terug van een weekendje Florida. Zoals de twee vorige keren* was Marijn ook nu welkom aan boord van zijn vliegtuig. Even voor zonsondergang waren ze op het kleine vliegveld van Dead Man's Cay geland. Daar stond mams hen als allerlaatste in de rij op te wachten. Ze was niet alleen gekomen. Ze had het kleintje meegebracht. Dat was ook de reden waarom Talitha zo snel naar het eiland wilde terugreizen. Sinds de dag waarop ze naar deze wereld was teruggekeerd**, had ze zonder ophouden naar dit moment verlangd. 'Ze lijkt op jou,' had Talitha gisterenavond gezegd toen Marijn het kind in haar armen legde. Maar nu het warme bolletje hier tussen hen in lag, leek het meer op haar. Marijn glimlachte. Op wie het meisje het meest leek, deed er weinig toe. Belangrijker was welke naam ze haar zouden geven. Het kind was tenslotte al vijf maanden oud en ze waren er nog altijd niet uit. Toen hij eind september vorig jaar met de baby op het eiland aankwam***, had hij Mama Louka om advies willen vragen. Maar de oma

* Zie hoofdstuk 28 van *Verdwenen in de Sargassozee* en hoofdstuk 6 van *Dolfijnen vrij!*

** Zie hoofdstuk 36 van *Dans van de roze dolfijn*

*** Zie hoofdstuk 36 van *Offer in de Andes*

van Talitha was toen al een hele tijd bij haar familie op Haïti. Tegen zijn verwachting in was ze nog altijd niet teruggekeerd. Dat vond Marijn erg vreemd.

Sinds hij Talitha enkele weken geleden op het spoor was gekomen, had Marijn nog niet over een naam gesproken. Zolang ze haar kleintje niet had gezien, durfde hij het onderwerp niet eens aan te snijden.

Maar vanochtend wilde hij het niet langer uit de weg gaan. Het meisje moest nu zo snel mogelijk een naam krijgen!

Opnieuw keek de jongen rond. Het daglicht stroomde nu royaal de hut binnen. Overal stonden de spullen van Mama Louka. Vreemde beeldjes, vreemde poppen, vreemde bokalen, vreemde voorwerpen. Marijn was hier al zo vaak geweest. Toch keek hij er nog altijd van op. Als hij de oude vrouw ondertussen niet zo goed had leren kennen, dan was hij gisterenavond met grote tegenzin hiernaartoe gekomen. Hij was blij dat Talitha het hem had voorgesteld. Hier voelde ze zich nog altijd meer thuis dan in House Calypso. Dat Mama Louka nog altijd niet thuisgekomen was, had haar niet verontrust.

‘Ze werken daar allemaal aan een heel bijzonder project,’ oordeelde Talitha. ‘En ik kan het weten, want vorig jaar rond deze tijd was ik daar ook. Ze hadden op dat moment handen tekort om het te kunnen opstarten.’

Even had Marijn haar willen vragen met welk project ze daar dan precies bezig waren. Maar daar had hij nog meer dan genoeg tijd voor. Er waren nu dringender zaken te regelen.

Alsof het kleintje zijn gedachten had gelezen, begon

ze opeens geluidjes te maken. Ze deed haar donkere oogjes open.

Marijn glimlachte en keek naar haar. Hoe zou hij haar straks aanspreken? De meningen waren de voorbije maanden verdeeld geweest. Hij had het kind de naam van haar verdwenen moeder willen geven. Dan was Talitha niet helemaal uit zijn leven verdwenen. Maar de anderen hadden aan Louka, Lucia of Lucie gedacht. Daar had hij dan weer niet van willen weten. Nu Talitha was teruggekeerd, vreesde hij dat de anderen op een of andere manier hun zin zouden krijgen.

Op dat ogenblik deed Talitha op haar beurt haar ogen open en ze glimlachte.

‘Wordt het nu Louka of Lucia?’ vroeg hij haar meteen.

Tot zijn grote opluchting schudde ze haar hoofd.

‘Dan toch Talitha?’ vroeg hij aarzelend.

‘In geen geval,’ zei ze. ‘Talitha ligt hier.’

‘Aan welke naam had je dan gedacht?’ vroeg hij uiteindelijk.

Even viel er een stilte. Een die voor Marijn veel te lang duurde.

Maar Talitha dacht voor het eerst sinds lang weer aan dat oude verhaal. Het verhaal dat Mama Louka indertijd van haar eigen oma had meegekregen.

En die oma had het op haar beurt van haar oma gehoord. Want het was tenslotte bij die eerste oma en opa dat dit verhaal in Afrika begonnen was. Was het moment eindelijk aangebroken om het ook aan Marijn te vertellen?

2

Maandag 2 april 1838, 's ochtends vroeg in een dorp langs de rivier de Mogbai, diep in Mendegebied, Sierra Leone, West-Afrika

Momo schoot wakker bij het eerste hanengekraai. Naast hem lag de liefvallige Isata, zijn vrouw. Ze sliep nog. Voorzichtig liet hij zijn vingers over haar bolle buik glijden. Zelfs hier, in de duisternis van de hut, hoefde hij er niet meer aan te twijfelen. Daarbinnen groeide iets moois. Nu al meer dan zes manen lang, als hij Isata mocht geloven. Momo hoopte dat het een zoon was. Dan zou hij eindelijk dorpshoofd kunnen worden. Dan zou zijn oude vader die taak definitief aan hem doorgeven. Meteen dacht hij aan zijn oudere broer Sengbe. Als eerstgeborene kwam die voor de functie in aanmerking. Maar Sengbe was enkele jaren geleden verdwenen, zomaar van de weg geplukt op minder dan een dagreis hiervandaan. Soldaten van de machtige tovenaars-koning Siaka zouden hem in hun netten hebben gevangen en weggevoerd. Naar dat grote water, vele dagreizen ver. Daar zouden mannen met een blanke huid hem in een reusachtige prauw hebben opgesloten, samen met nog vele anderen. Daarna zouden ze zijn vertrokken, de ondergaande zon tegemoet. Momo kon het zich allemaal maar moeilijk voorstellen. Dat grote water waarvan je de overkant niet kon zien. Die reusachtige prauwen die honderden mensen konden vervoeren. Die vreemde mannen met hun

blanke huid in ongewone kleren. En vooral die donderstokken die koning Siaka van hen kreeg in ruil voor vrije mensen als zijn broer. Stokken die mensen als hem en Isata in een flits konden doden.

Veel sneller dan de beste krijger met pijl of speer!

Wat was Momo blij dat zijn dorp zo ver van het rijk van de tovenaars-koning verwijderd lag.

Sinds de verdwijning van Sengbe waagde niemand van het dorp zich nog in die richting. Het gerucht deed de ronde dat er aan de plundertochten van Siaka een einde zou komen. Dan zouden Momo en alle andere leden van de Mendestam eindelijk weer rust en vrede kennen.

Het eerste daglicht drong door tot de hut.

Straks zou het dorp tot leven komen. Voor Momo werd het tijd om op te staan.

Hij wierp nog een laatste tedere blik op de lieftallige Isata. Nog enkele manen en hij zou weten of ze een jongen of een meisje had gedragen.

Op dat ogenblik weerklonken van alle kanten donderslagen. Tenminste, daar leek het op.

Momo wist wat het was, maar wilde het niet onder ogen zien.

Geschrokken sprong de man op. Isata was meteen wakker. Verbijsterd keek ze hem aan.

‘Wat is dat?’ vroeg ze hem.

Hij gaf geen antwoord. Terwijl de donderslagen aanhielden, rende hij naar de uitgang van de hut.

Momo schoof het gordijn opzij en zag wat er gebeurde.

Het dorp was omsingeld door mannen van Siaka.

Hij herkende hen meteen. Op de oever van de rivier

lagen hun prauwen. In hun handen hadden velen een donderstok. Die maakten al dat lawaai. En ook de gewonden, die op het dorpsplein lagen te kermen.

Een van de mannen van Siaka gaf een teken. Onmiddellijk hield het gedonder op. Een andere kwam naar voren en sprak. Het was Mende, hun taal.

‘Geef jullie allemaal over,’ riep hij.

‘De minste weerstand wordt met de dood betaald.

Wie gehoorzaamt, zal worden gespaard.

Verlaat allemaal jullie hutten en kom samen op het dorpsplein. Wie achterblijft, zal worden gedood.’

Even bleef het stil. Momo vroeg zich af of hij niet beter snel zijn schild en speer kon grijpen en op hen af kon stormen. Als toekomstig dorps hoofd moest hij het voorbeeld geven. Was het niet veel beter te sterven met het wapen in de hand, dan als een gevangene te worden weggevoerd?

Op dat ogenblik stormde uit een van de andere hutten een krijger naar buiten. Hij was in volle wapenrusting. Natuurlijk was het Vandi, de moedigste man van het dorp. Al velen had hij bij gevechten in het zand laten bijten.

Ook nu zou hij van zich afbijten.

Momo wilde zijn voorbeeld volgen. Hij greep al naar zijn schild en speer. Maar toen weerklonk van alle kanten gedonder. De stokken die op Vandi waren gericht, spuwden vuur. De trotse krijger rolde dodelijk gewond in het stof. Twee anderen die net als hij tot de aanval waren overgegaan, ondergingen hetzelfde lot. Niemand durfde nog te bewegen. Momo liet zijn schild en speer staan.

Tegen die donderstokken hadden ze geen schijn van kans.

Drie groepen vulden het dorpsplein. Momo stond bij de mannen. Isata bij de vrouwen, samen met de oudere kinderen.

Toen hij zich daarstraks tegen hun scheiding had verzet, had hij de platte achterkant van zo'n donderstok in zijn nek gekregen. Nu wist hij hoe geducht die vreemde wapens waren.

Momo keek naar de derde groep, waar zijn oude vader bij stond. Het dorpshoofd had niet kunnen verhinderen dat een kleine groep hun dorp kon overvallen en plunderen dankzij hun machtige donderstokken. Zonder die wapens was geen van de aanvallers nog in leven geweest. Verslagen stond de grote chef bij de oudsten en de jongsten van het dorp. De grijsaards samen met de kleine kinderen. Van alle kanten rinkelden nu kettingen. Zoveel ijzer had Momo nog nooit bij elkaar gezien.

Kwamen de kettingen, net zoals de donderstokken, van de blanke mannen? Per twee werden ze aan elkaar vastgemaakt. Momo begreep het meteen. Vluchten zou hierdoor onmogelijk worden, weerstand bieden evenmin. Ook de vrouwen en de oudere kinderen werden aan elkaar vastgeklonken. Ruw werden de twee groepen naar de rivier geleid. Momo draaide zich even om. Hij vroeg zich af wat er met zijn vader en het lege dorp zou gebeuren. Een aantal mannen met donderstokken was bij de derde groep achtergebleven. Toen brak de hel los. Grijsaards en kinderen werden neergemaaid.

Het hield niet op. Tot geen van hen nog bewoog ...

Op het ogenblik dat ze met de kettingen aan de prauwen werden vastgemaakt, hoorden ze het eerste geknetter.

En toen ze kort daarop in de bocht van de rivier verdwenen, was hun geliefde dorp één grote vuurzee geworden ...